

EL DIAMANT DEL MÓN

Em dic Unai i fora hi ha una tempesta.

Diuen per les notícies que uns lladres han robat el diamant del món, que fa bon temps als pobles que vol.

Així que vaig a avisar als meus amics per investigar-ho. No ho he dit, però m'encanta investigar.

Però com està plovent ho he de fer pel mòbil.

UNAI: Heu vist les notícies?

GONZALO: Sí, és impressionant.

GERARD: Però qui són?

UNAI: No ho sé, però ho hem d'investigar.

GONZALO: T'has tornat boig!? Això és feina de la policia!

UNAI: La policia no farà res.

GONZALO: D'acord...

GERARD: D'acord...

-Us he reunit aquí perquè han robat el diamant del món – vaig dir.

-Ja ho sabem – va dir el Gerard – ens ho vas dir ahir.

-Deien que es van anar cap a l'est. – vaig dir – Algú té brúixola?

-Jo, sempre porto una per si ens perdem. Hem d'anar cap allà – va dir el Gerard, assenyalant amb el braç cap a l'est.

Vam estar hores i hores i hores caminant, fins que al vespre ens vam trobar una bruixa d'horrorós aspecte.

-Hola senyora... bruixa – vaig dir.

-Tinc nom i em dic Bruixota Bruixeta – em va tallar – i sóc la reina de les bruixes.

-Senyora Bruixota – vaig continuar – has vist a dos lladres amb un diamant lluent?

-Si... es van anar al bosc dels calfreds, després van anar cap al pantà fangós. Finalment van pujar el pic de la roca pàl·lida.

EL DIAMANT DEL MÓN

Em dic Unai i fora hi ha una tempesta.

Diuen per les notícies que uns lladres han robat el diamant del món, que fa bon temps als pobles que vol.

Així que vaig a avisar als meus amics per investigar-ho. No ho he dit, però m'encanta investigar.

Però com està plovent ho he de fer pel mòbil.

UNAI: Heu vist les notícies?

GONZALO: Sí, és impressionant.

GERARD: Però qui són?

UNAI: No ho sé, però ho hem d'investigar.

GONZALO: T'has tornat boig!? Això és feina de la policia!

UNAI: La policia no farà res.

GONZALO: D'acord...

GERARD: D'acord...

-Us he reunit aquí perquè han robat el diamant del món – vaig dir.

-Ja ho sabem – va dir el Gerard – ens ho vas dir ahir.

-Deien que es van anar cap a l'est. – vaig dir – Algú té brúixola?

-Jo, sempre porto una per si ens perdem. Hem d'anar cap allà – va dir el Gerard, assenyalant amb el braç cap a l'est.

Vam estar hores i hores i hores caminant, fins que al vespre ens vam trobar una bruixa d'horrorós aspecte.

-Hola senyora... bruixa – vaig dir.

-Tinc nom i em dic Bruixota Bruixeta – em va tallar – i sóc la reina de les bruixes.

-Senyora Bruixota – vaig continuar – has vist a dos lladres amb un diamant lluent?

-Si... es van anar al bosc dels calfreds, després van anar cap al pantà fangós. Finalment van pujar el pic de la roca pà·lida.

Vam seguir les indicacions de la bruixa. Cada vegada que feia una passa el terreny era pitjor: hi havia menys humitat, els animals eren menys...

Després de passar el bosc dels calfreds(on els esbarzers eren més punxeguts que mai), nadar el pantà fangós i escalar el pic de la roca pàl·lida vam veure una cova brillant.

Allà hi havia un diamant.

Era el diamant del món!!!

El Gonzalo, el Gerard i jo vam agafar el diamant però...

Uns lladres amb caputxa, samarretes i pantalons amb ratlles blanques i negres el van agafar i el van amagar!

Els eren els lladres, ells havien robat el diamant.

I, en menys de cinc minuts es va crear una baralla descomunal: tres nens de nou anys lluitant contra dos adults!

Va haver punys, puntades de peu, travetes...

Al final, gràcies a les classes de karate del Gonzalo vam guanyar la baralla i ens vam quedar amb el diamant.

-Transportarem el diamant a l'ajuntament i farà sol per sempre!!! – vam cridar tots alhora.

I així va ser, els lladres van anar a la presó i tots van ser feliços per sempre.

FI